

var de principielle Ændringer, som fra mit Partis Side foresloges til selve Hovedloven, og som er vedtaget her i Tinget og derefter oversendt til det andet Ting. Faktisk blev der sidste Vinter skabt Enighed mellem samtlige Partiers Repræsentanter i Landstingsudvalget om disse principielle Ændringer, og først efter at Forslaget kom til Behandling i Partigrupperne, faldt det for en Afstemning indenfor Partiets Venstre.

Man kan derfor sige, at trods alt har der hidtil været en fast Linie med Hensyn til Forbedring af de gamles Kaar, der aldrig har været ladet ude af Øje. Først nu kan man sige, at denne Linie er blevet forladt, idet de to Partier, de Konservative og Venstre, har sat ind paa at bryde Linien og er gaaet ind i et Arbejde for at skabe en Forringelse af de gamles Kaar. Derfor er det, jeg betegner Dagen i Dag som en historisk Dag, en Dag, som vil blive mindet længe som en trist og bitter Dag for de gamle i vort Land. Tirsdagen den 19. Oktober 1926 vil ingen gammel her i Landet for Fremtiden glemme. Den vil blive mindet til sene Tider, thi paa denne Dag vil der nu ved Afstemningen ske dette, at man dekretterer fra to store Partiers Side, det konservative Folkeparti og Venstre, at hundrede Tusinde gamle i dette Land skal fryse i den kommende Vinter.

Det skal ikke ske, fordi Samfundet ikke kan hjælpe dem, tværtimod. For Statens Vedkommende drejer det sig om en halv Mill. Kr., som er i Behold, og som Staten altsaa er i Stand til at yde. For Kommunerne drejer det sig om 1½ Mill. Kr., som for mangfoldige Kommuner Vedkommende allerede er budgetteret, allerede er udskrevet og delvis opkrævet som Skat. Jeg har tilladt mig at forhøre i forskellige Kommuner, og jeg staaer her med et Par Svartelegrammer. Det er ikke alle Kommuner, som har budgetteret det vedkommende Beløb. Store Kommuner som Frederiksberg og København, der er i Stand til at dække Beløbet ved en ekstraordinær Foranstaltning senere, har ikke udskrevet det, men mange smaa Kommuner i dette Land har ikke turdet gaa Aaret i Møde med Viden om, at der har været vedtaget Brændsellove, lige siden Aldersrenteloven blev gennemført, uden at have sikret sig de dertil fornødne Penge. Saadanne Kommuner har allerede udskrevet Beløbet og opkrævet en Del af det i Skat. Der kan altsaa blive Tale om at tilbagebetale Skat til Skatteyderne, hvis Venstre og det konservative Folkeparti fastholder den Stilling, de har taget. Jeg tror, man kan fastslaa, at det sker ikke, fordi

Samfundet er for fattigt til at hjælpe de gamle med Brændsel, men simpelt hen fordi der fra begge de nævnte Partiers Side er ført en politisk Aktion Sommeren igennem, som nu resulterer i dette, at der skal nedskæres, og Nedskæringen har da først truffet de gamle.

Jeg tror, at Historiens Dom herover vil blive meget streng. I Dag er Vinteren sat ind, i Dag er den første Sne faldet. Jeg gad nok vidst, hvorledes de to Partiers Medlemmer vil befinde sig i den kommende Vinter, naar Frost og Sneen ret sætter ind, og de selv søger ind under Centralvarmens eller den buldrende Kakkelovns Hygge, medens de mindes, at der Landet over i smaa fattige Hjem sidder hundrede Tusinde gamle Mænd og Kvinder, der ikke har det, hvormed de kan varme deres rystende Hænder. Jeg vil ikke misunde de Herrer, jeg vil ikke tro, at de vil kunne glæde sig over den faldende Sne eller over den klingre Frost, naar de bag ved den Skønhed, som der kan være over Vinteren, ser, at der sidder rundt omkring anklagende Gammelmandsansigter i hundrede Tusinde Hjem her i Danmark.

Jeg skal ikke komme ind paa en stærk Bedømmelse deraf, men jeg kan dog ikke undgaa at sige, at det er jo umuligt, at Følelserne ikke skulde kunne røres i en Sag som denne, det er umuligt at komme udenom Følelserne i en saadan Sag. Jeg udtalte ved første Behandling, at Befolkningen vilde reagere overfor de to Partiers Behandling af de gamle, og Protesten kom omgaaende. Det blev det konservative Hovedorgan i København, „Berlingske Tidende“, der udtalte den skarpeste Dom. Bladet skriver — med Formandens Tilalelse vil jeg gerne citere —: „Vi deltager ikke i de Konservatives og Venstres principielle Modstand mod Lovforslaget om Brændselshjælp til Aldersrentenydere“. Skarpere synes jeg ikke, Fordømmelsen over de to Partiers tilsigtede Handlemaade vil kunne falde, end at et af deres egne Hovedorganer vender sig imod dem og paa en saa aabenlyst demonstrativ Maade gør gældende, at det ikke er enigt med sit ærede Parti i denne Sag. Dernæst vender Bladet sig direkte imod det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Vesterager, idet det skriver: „Naar det under Forhandlingerne i Folketinget blev gjort gældende, at Aldersrenteloven aldrig havde været tænkt som en Lov om Pension, men kun som en Lov om Tilskud, maa vi meget betvivle, at denne Definition kan opretholdes“. Det drejer sig, siger Bladet senere: „ikke saa meget om at undgaa en